

[Valbak.]

loven. Det kan gælde husassistenter i nogle byhjem, og det kan gælde dem, der kun er beskæftiget for kortere perioder hvert sted, for de risikerer at få deres ferie splittet op i småbidder.

Med disse bemærkninger vil jeg gerne have sagt, at jeg synes, vi i udvalget sammen må vurdere de fordele og ulemper, som jeg her har nævnt, og andre med, som der er ved at flytte eller lade være at flytte medhjælperne over under ferieloven; men lad os gøre det fordomsfrit, lad os befri det spørgsmål for principrytteri.

Om lovens område har jeg herefter kun at konstatere tilfredshed med, at de tre forslag udtrykker enighed i hvert fald på ét punkt: at lærlingene bør inddrages under loven. Enigheden er knap så stor, når vi når til spørgsmålet om feriens længde og i sammenhæng hermed feriegodtgørelsens størrelse. Uenigheden er dog nok noget mindre, end S- og SF-forslagsstillerne giver udtryk for. De to partier ønsker 4 ugers ferie fra 1971 og merudgifterne herved, $2\frac{3}{4}$ pct. af lønudbetalingerne, pålignet produktionen fra 1. januar 1970. Jeg har tidligere sagt — det var i foråret — at hverken jeg eller mit parti er i tvivl om, at vi vil få og bør have 4 ugers ferie. Ønsket herom er mere udbredt end ønsket om arbejdstidsforkortelse. For resten kendte arbejdsmarkedets forhandlere denne prioritering, da man i foråret drøftede løn- og arbejdsvilkår, men alligevel blev kravet taget af bordet til manges og i hvert fald min undren.

Ministeren har nu som tidligere påvist den ubønhørlige og intime sammenhæng, der er mellem ferie og andre krav til arbejdsvilkår. Jeg opfatter derfor ministerens, skal vi sige køreplanseksempel i fremsættelsen som et venligt ment forslag til overvejelse for dem, der forhandler for store dele af befolkningen, nemlig arbejdsmarkedets parter, om næste gang at prøve på at forhandle sig igennem med dette spørgsmål for det organiserede arbejdsmarked, og navnlig opfatter jeg det af hr. Erling Dinesen kri-

tiserede afsnit som et løfte om omgående derefter ved lov at gøre ferieforlængelsen alle omfattende. Derved, synes jeg, opnås den samstemthed, som alle — også forslagsstillerne — nok til syvende og sidst kan være bedst tjent med.

I min ordførertale den 9. maj efterlyste jeg formelle regler, der stimulerer til feriefordeling i overensstemmelse med folks ændrede ferieønsker og til gavn for landets produktion. På ét punkt har der jo tidligere ligget noget af en modsigelse i vort normale handlemønster: loven sender os alle sammen på ferie lige akkurat på det tidspunkt af året, hvor efterspørgslen efter arbejdskraft er størst. Her kan længslen efter sydens sol i vintermånederne og de økonomiske muligheder for at få længslerne opfyldt komme produktionen og dermed samfundet i møde. Jeg synes, lovbestemmelserne bør ændres, så de stimulerer fremfor at hæmme den ønskelige spredning, og jeg er derfor glad for forslaget om, at den ganske vist fastholdte hovedregel i fremtiden kan fraviges efter aftale mellem parterne, herunder også de direkte implicerede arbejdsgivere og den enkelte arbejdstager.

Jeg håber, at den stimulans, der derved er givet, vil vise sig tilstrækkelig. Måske var det en sag, man kunne følge med en vis opmærksomhed i nogle år efter de nye bestemmelsers forhåbentlige vedtagelse. Vi har alle en åbenbar interesse i, at reglerne på dette punkt fuldt ud modsvarer behov og ønsker.

Til sidst vil jeg knytte nogle bemærkninger til et par forslag med relation til lovens administration. I mit indlæg i foråret efterlyste jeg en afløsning af feriemærkesystemet. Dette system må have overlevet sig selv, eftersom det efterhånden kun anvendes i mindre udstrækning, men alligevel er det det system, loven opstiller som det normale. Jeg er tilfreds med, at en ændret formulering muliggør indførelse af en mere tidssvarende ordning, og jeg går ud fra, at ferieudvalget er i gang med at overveje det system, som skal afløse det